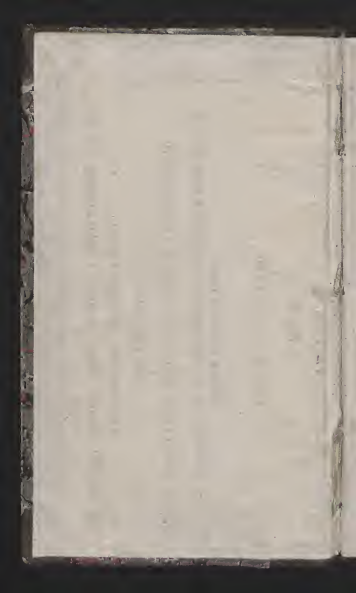
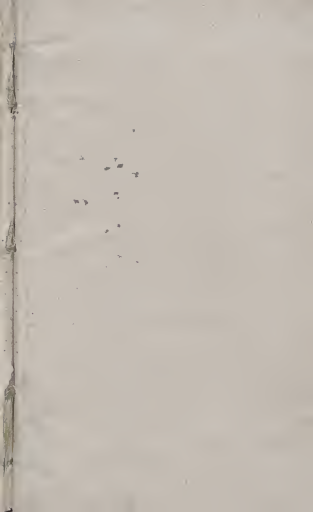
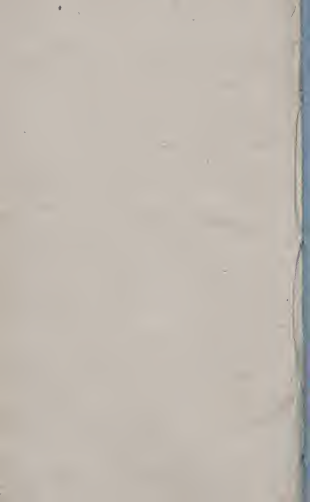

Stutt
Stafrøjs Qver, ásamt
Lúthers Litlu Fræðum.

Vísu. kl. 1824. 1835.
1827. 1843.
1832.

248

501

Stapzofs-kvæz.

utz: Vedeys-klaustre. 1827.

_____ 1827

_____ 1832

_____ 1835

eg _____ 1843.

187369

* S t u t t

Stafrofs Qver,

á s a m t

L u t h e r s

Litlu Frædum

med

Borðsálmum

og

Bænnum.

Selst einbundid á 16 þ. reidu Silfur.

V i d e y a r Klaustri, 1835.

Prentað á Forlag Sekretéra O. M. Stephensens,
af Bókpryncjara Selga Selgasyni.

Blid a Barn! ad gád u,
Ból staf in a, án taf ar,
Grant ad mun a, sú ment in
Minn ir þig á ad finn a
Öll ad væd i, án vill u,
Und ar taks teikn hvar stand á,
Gloggt skalt' og gjør a vaft a,
Góð tem þér lest a hljóð in.

Þett a í þánk a látt u
Þér, Barn! jafn an ver á,
Lest ur þinn þá med list um,
Lýd ir heyr a um síð ir,
Ött a Guds æ þér sett u
Ad æf a, svo var i gæf an;
All ir þá hjart a' af öll u
Aen a góðs slíf u Barn i.

Stafrofid.

Na, Bb, Cc, Dd, Ee,
Aa, Bb, Cc, Dd, Ee,
Ff, Gg, Hh, Ii, Jj, Kk,
Ff, Gg, Hh, Ii, Jj, Kk,
Ll, Mm, Nn, Oo, Pp,
Ll, Mm, Nn, Oo, Pp,
Qq, Rr, Ss, Tt, Uu,
Qq, Rr, Ss, Tt, Uu,
Vv, Ww, Xx, Yy, Zz,
Vv, Ww, Xx, Yy, Zz,
pp, Qq, Rr.

Æ æ œ.

Af þessum kallast hljóð: eða raddar:
stafir: a, e, i, o, u, y, æ, ø.

Dvoftaldir hljóðstafir: á, é, (sem
lesist je), í, ó, ú, ý, og er við þá alla
herdt á hljóðinu; lífa er og: ei, ey, au.

Samhljóðendur: b, c, d, f, g, h,
j, k, l, m, n, p, q, r, s, t, v, w, x, z,
þ, verða þeir ekki nefndir með einum bók-
staf, eins og hljóðstafirnar, heldur því að
eins, að hljóðstaf sé við þá bætt, og heita
því Samhljóðendur.

Stafrofs = röðin í vísun.

A, B, C, D, E, F, G,

H eftir fémur I, J, K,

L, M, N, O, einnig P,

Qla' og Q þar standi hjá.

R, S, T, U, (V) eru þar næst

X, Y, Z, þ, æ, ø,

Allt Stafrofid er svo læst,

J erindin þessi lítil tvö.

U d = q v æ d i n.

U b e b i b o b u b

U c e c i c o c u c

U d e d i d o d u d

U f e f i f o f u f

U g e g i g o g u g

U h e h i h o h u h

U k e k i k o k u k

U l e l i l o l u l

U m e m i m o m u m

U n e n i n o n u n

U p e p i p o p u p

U r e r i r o r u r

U s e s i s o s u s

U t e t i t o t u t

U x e x i x o x u x

U y e y i y o y u y

V a b e b i b o b u

C a c e c i c o c u

D a d e d i d o d u

F a f e f i f o f u

G a g e g i g o g u

H a h e h i h o h u

K a k e k i k o k u

L a l e l i l o l u

M a m e m i m o m u

N a n e n i n o n u

P a p e p i p o p u

R a r e r i r o r u

S a s e s i s o s u

T a t e t i t o t u

X a x e x i x o x u

Y a y e y i y o y u.

Rómverf = og Siffru = tala.

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII
1	2	3	4	5	6	7	8
einn	tveir	þrír	fiórir	fimm	sex	sjö	átta
IX	X	XI	XII	XIII	XIV	XV	
9	10	11	12	13	14	15	
níu	tíu	ellefu	tólf	þrettán	fiórtán	fimmtán	
XVI	XVII	XVIII	XIX	XX			
16	17	18	19	20			
sextán	seytján	átján	níttján	tuttugu			
XXI	XXX	XL	L	LX			
21	30	40	50	60			
tutt. o. einn	þrjátíu	fiórtíu	fimmtíu	sextíu			
LXX	LXXX	XC	C	CC			
70	80	90	100	200			
sjötíu	áttatíu	níutíu	hundrað	tvö hundr.			
CCC	CCCC	(CD)	D				
300	400	—	500				
þrjú hundr.	sjögur hundr.	fimm hundr.					
DC	DCC	DCCC	CM				
600	700	800	900				
sex hundr.	sjö hundr.	átta hundr.	níu hundr.				
M	MDCCCXXXV.						
1000	1 8 3 5.						
þúsund	eitt þús.	átta hundr.	þrjátíu o. fimm.				

M e t F: Komi smærri rómverf tala ept-
ir stærri, eptur það eins miðid merk-
fugu stærri tölunnar. og sú minni gylð-
ir, en gangi minni tala undan stærri,
mínkar hún allt eins. Þá stærri, sem
hér sjeft á tölunum. Síffru-tolu merk-
inguna, edur hvers stafs í henni, þá
fleiri koma saman, sýnir roðin, talin
frá hægri til vinstri handar; þar á
minnir þessi **W í s a:**

Sig mest merkir hinn fyrsti
Mann t í u qvad annar,
Gundrad þýðir hinn þridji
Þúsund fjórði, vel grunda,
Tíu þusund tel fimta,
Tel hundrad þúsund sjötta,
Sjögunda Klerkar þénndu,
Alð kalla þúsund þúsunda

Brota = tala.

$\frac{1}{2}$	lesist: hálfur.
$\frac{1}{3}$	— einn þridji partur.
$\frac{1}{4}$	— þeir fimtu partar.
$\frac{1}{5}$	— fimm áttundu partar.
$\frac{2}{13}$	— níu fimtánda partar.
$\frac{14}{100}$	— fjórtán hundrudustu partar.
$\frac{21}{1000}$	— tuttugu og fimm þúsundustu p.

Æfingar dæmi.

Þvernig þal lesa: Annó *MCCDXLIIX*,
sem er í Síffru tolu 1348?

Svar: Þrettán hundrud fjörutíu og átta.
Hvæð eru 17,609?

Svar: seytján þúsund sex hundrud og níu.
Þvernig þal lesa í Þarðómsbókinni bls. 37,
þar sem stendur: 2 Mós. b. 20, 5. 6?

So.: annatar Mósís-bókar tuttugasta
Kapítula, versinn fimmta og sjötta.

En bls. 83, þar sem stendur: 2 Tim. 3. 15-17?

So.: síðara Páls Pistils til Tímótheusar
þridja Kap., versunum 15da til 17da.

Þestrar reglur.

Þ framandi túngna nöfnum og ordum les-
ist Au, sem á, t. d: Author, Augustus,
Paulus, Saul, lesist: Author, Augustus,
Pálus, Sál, en í íslendfsku sem øj.

Þ fyrir framan e, í, æ, y, lesist sem s, t.
d: Cedrus, Ceremonia, Process, Cirkill,
Cicero, Cæsar, Cyprianus, Cyrus, Sci-
pio, Scena, Marci, Lucæ; les: Sedrus,
Seremonia, Prósesé, Sirkill, Síferó, Sesar,
Syprianus, Sena, Marsi, Púse, og s. fró.
Annarstadar lesist e sem f, þar uppá hljóðar
svo vísan:

C fyrir framan c, u, á,
 Eins hljóðar og vaxi l,
 Enn fyrri framan e, æ, i,
 sem efst staltu quæða' að því.

Ph lesist sem F, t. d. Philippus, Pharao, Phannel, les: Filippus, Farao, Fannuel, í midju orði er ph optar lesid sem ff, t. d: Sophia, Stephán, les Soffía, Steffán; en Jóseph, er lesin Jósef.

T fyrri framan i og annann hljóðstaf til lesist sem s, t. d: Martius, Lectia, Pontius, Action, Caution, Citatia, Visitatia, les: Marsíus, Lektía, Ponsíus, Aktjón, Gát-sjón, Stitatsía, Vísitatsía.

X lesist sem Ks, t. d: Xerxes, Xantippe, les: Kserkseð, Ksautippe.

Z lesist í upphafi sem S, t. d. Zion, les Sion; í midju sem ds eda ss, t. d: Nazareth, les Nadsareth; þezu, les þessu; í enda opt sem st, endaz les endast.

Æ æ (í Látínu lettri og manna nesnum) lesist sem E, t. d: Æneas, Irenæus, les Eneas, Ireneus; en Oe œ lesist sem D, t. d: Oeconomus, Fæbus, les Dkónómus, Fobus.

Helstu adgreiningar = merki.

, Comma í ræðu, gjörir hennar minnst-
ann aðskilnad í smærri samanhángandi tal-
háttu, en lesa skal svo, að adgreining verði í
rómi og lestri við hvert, edur og anda við
þau, en ekki þar á milli.

; Semicolon gjörir stærri adgreiningu
ræðunnar enn Comma, og minni enn Púkt-
ur, og skal anda við hvert eitt.

: Colon gengur á undan meiningu edur
ræðu-lagi, sem víðid er á að eptirfylgi, og
skal anda þar við t. d.: Gudspjallid hljóð-
ar, sem fylgir:

. Púktur, adgreinir meiningar og klaus-
ur, og skal fortakslausi anda við sérhvern.

? Qvæstio (spurningar = teikn) setst aptan
við hverja þá meiningu í ræðunni, sem inni-
heldur spurningu, skal þar eptir laga róminn
og anda við það teikn, t. d.: ertú gamall?
litli pílltur! Kanntú nokkud að lesa? dregur
þú ekki seyminn?

! Exclamatio (hróp = teikn) brúfast við
áfallanir og þá menn dást að, furda sig yfir,
qveina yfir einhverju, t. d.: heyrð þið,
börn! en hvað fallega er lesid núna! ó! að
eg kynni það eins! æ! þar vantar mikid til!
Við hvert þósslíkt teikn á í lestri að stald-

ra nokkud edur anda, og laga róminn eptir efninu.

() Parenthesis er sett utan um ord eda meiningu, sem skotid er inni adra til adgreiningar, og á eptir þeim teiknum ad adgreina lesturinn; t. d.: eg skal (til ad færa sönnun á mál mitt) segja þér sögu: þar er því innsirklada skotid inni þessa meiningu: eg skal segja þér sögu.

= Hyphen (samtengingar merki) hvar ord skiptast í línur, eda eru samsett, t. d.: fram = vegið.

' Apostrophus setst opt, einkum í skáldskap, sem teikn, ad hljóðstafur sé úrfelldur eda eigi úr ad fellast í saung, svo fegra sé hljóð, eda lángar hendingar falli betur í lagid, t. d.: um það Pílatús sinnt' ei þar, hvar i er undanfellt í sinnti; hvað adur heyrð' og nam, sýngist: heyrði og nam.

— Pagnar = merki krefur litla viðstöðu eda þegn við sérhvört, sem fyrirkémur í ræðum, brúfast einkum í undrunar = edur harma = tölum milli orða, þá megn gleði, sorg, hræðsla, bræði edur þessháttar ofbod gjerir náttúrunni erfida edur óeiginlega samanhángandi og viðstödulasa ræðu, og skal þar, eptir efninu, allteins í lestri, ræðuna

fundurslíta við teiknin; þau brúfast og, þegar einhver hættir að tala í midri meiningu, t. d.: eg vil þig vegsama, minn Gud! — þú Konungur — og losa þitt nafn um aldir og að eilífu — daglega vil eg losa og þrifa þitt nafn æ og að eilífu. — *W!* mig aumann! — eg hefi mist — allt — sem mér var hjærast — í heiminum — og —

(?) edur (???) edur og (!) ellegar (!!!) sett þannig inní midjar Klausur edur meinungar, sýnir, að verid sé að stopast að því, sem í nærstu ordum á undan edur Klausu segist, og að menn furdi sig magnlega yfir því, edur spyrji að áfergilega, hvert þetta sé mögulegt, eða í hverju það sé falid? Til dæmis: í *Udindanna I. Bindið 1tu Deild*, sem prentud var 1796 stendur bls. 120: „að Georg Konungur III. í Englandi hafi ráðid af að framhalda af mætti svo naudsýnlegu og réttlátu (???) strídi.“ Þar vill teiknid þýða: hvernig kunni það stríð að alítast naudsýnlegt ellegar réttlátt? Þar var langt frá. Í sömu bóli er, bls. 136, með (!!!) stopast að þeirri Keisara náð, sem úrskurdadi midaldra mann til 60 ára fástala-fángelsis, en hlífði honum fyrir að sitja þar alla æfi.

Þessi adgreiningar = teikn eru hin markverdustu og öllum þeim naudsýnleg að þekja og hafa í minni, sem einhverntíma vilja með skilningi og skammliðid kunna að lesa; því þó fljótt og viðstöðulaust verði þulid í þembíngi og graut áfram, er það optast hræmuglegur lestur, á hvern úngmenni mega ekki venjast, heldur á að lesa stillt, með skilningi og eptirþánka, hæðandi og læðandi rómi og adgreiningi í lestrinum, allt eptir esninu, vidlíkt og þá tveir talast við venjulega, þegar bil-forn er þeirra á milli. Þetta hafa nú tíðadar þjódir fyrir laungu þekkt að vera því frammar ómisðandi að kenna únglingum, sem þeirra egin og annara skilningur og uppbygging af lestrum, er svo mjög undir göðu og greinilegu lestra lagi kominn, en hverju-tveggja eyðir stórum, já, optlega

gjoreyðir óadgreint, eintóma þembíngs þvapur, sem — því verr — endast hjá sumum víð hvert andartað, með svæfandi feymin og qvæða = ýlfri, hvað þið, blesðud Børnin! sem lærid nú að stauta eptir þessu Staf = rofs qveri, kostgæfilega skulud fordast. Seinna munud þið sjá og sanna, að yðar framför í bóð = lestri og ødru góðu, skal verða yðar egin og annara heid = ur og uppbyggíng, og yðar ná = únga og vína fegnudur!*)

*) Framanstríðar Stofunar = og Lestrar = reglur munu öllum almenningi nægja. Geldri manna börn ættu þarínót að kynna sér vel, Hra. Pró = fessor Rasse 1830 útkomna Lestraqver, og rétt = ritareglur, eintönu þau, er sett verða til menta.

Sá litli
Lúth. r s
K a t e f i s m u s.

Þetta eru
Tíu Laga-Bodord Guds.

Fyrsta Bodord.

Eg er Drottinn Gud þinn, þú
skalt ekki hafa annarlega Gudi
fyrir mér.

Það er það?

Það er: vér egum yfir alla hluti fram,
Gud að óttað, hann að elsta og á hann einn
að trúa.

Annad Bodord.

Þú skalt ekki leggja nafn Drott-
ins Guds þíns við hégóma, því
Drottinn mun ekki halda þann

saflausfann, sem brúkar hans nafn
hégómlega.

Swab er það?

Það er: vér egum að óttast og elsta Gud.
Engum egum vér illt að biðja í hans nafni,
eðli sverja við það né fjölkíngi fremja, eðli
ljúga né svíftja; heldur egum vér Guds nafn
að áfalla í öllum vorum naufsynjum, það að
tilbiðja, lofa það og því þaðir gjera.

Þriðja Bodbord.

Minnstu að helga hvíldardag-
inn Drottins Guds þíns.

Swab er það?

Það er: vér egum að óttast og elsta Gud.
Að vér eðli fyrirlitum þreðifunina né hans ord;
heldur egum vér það heilagat að halda, gjarn-
an heyra það og læra.

Fjórdi Bodbord.

Heiðra skaltu föður þinn og
móður, svo þér vel vegni og þú
verðir lánglífur á jörðinni.

Swab er það?

Það er: vér egum að óttast og elsta Gud.
Að vér eðli fyrirlitum vora foreldra, né þá,
sem yfir oss eru bodbir, eðli þá til reidi reit-

um; heldur þá í heidri höfum, þjónum þeim og hlýðnir séum, elskum þá og vörðing veitum.

Fimta Bodord.

Þú skalt ekki mann deyða.

Þvad er það?

Þad er: vér egum að óttast og elsta Gud. Að vér ekki meidum hold vorð náunga, eða gjörum honum mein í nokru; heldur egum vér honum að bjarga og viðhjálpa í öllum hans lífs nauðsynjum.

Siotta Bodord.

Þú skalt ekki hórdóm drýgia.

Þvad er það?

Þad er: vér egum að óttast og elsta Gud. Að vér lífum hreinferðuglega bæði í ordum og verkum, og að hvorr einn elsti og í heidri hafi sína ehta-persónu.

Sjõunda Bodord.

Þú skalt ekki stela.

Þvad er það?

Þad er: vér egum að óttast og elsta Gud. Að vér ekki grípum góð eða peninga vorð náunga, eða með fólkskum kaupeyri eða undirhyggju undir oss drögum; heldur egum vér honum að hjálpa, svo hans góð og uppeldi ávartist og varðveitist.

Attunda Bodord.

Þú skalt ekki bera falskann vitnisburd á móti þínum náunga.

Þvab er það?

Það er: vér egum að óttast og elska Gud. Ad vér ekki ránglega ljúgum nokkru á vörn náunga, ekki sökkjum, baktölum eða ófrægjum hann í nokkru; heldur egum vér hann að afsaka, allt gott um hann að tala og færa alla hluti til betra vegar.

Niunda Bodord.

Þú skalt ekki girnast hús náunga þíns.

Þvab er það?

Það er: vér egum að óttast og elska Gud. Ad vér ekki með flærd stundum eptir arfi eður fasteign vors náunga, eður undir ofsdrögum með yfirvarpi laga og réttinda; heldur egum vér þar til að hjálpa og styrkja að hann hafi sitt allt óskaddað.

Tíunda Bodord.

Þú skalt ekki girnast qvinnu náunga þíns, ekki þjón né þjónustu qvinnu, ekki ura né asna og ekkert það hans er.

— Svab er þad ?

Þad er: Vér egum ad óttast og elsta Gud. Ad vér eðfi hurt = tælum eda loðum frá vorum náninga hans egin = qvinnu, þjónustufólk eda qvifsé; heldur egum vér ad áminna og ráðleggja, ad hverr og einn sé samt og stundi ad þjóna, þad honum Kyldugt er.

— Svab segir Gud um þessi Bodord ?

Hann segir svo í 2 Móf. 6. 20, 5. 6. Eg er Drottinn þinn Gud, eg er vandlátur Gud, sem lát straff fyrir feðranna ránglæti koma fram á börnunum í þridja og fjórda lið, þad er ad segja á þeim, sem mig hata; eg er líka fá, sem andsynni misfunsemi í þúlund lidu á þeim, sem mig elsta og við þá, sem vardveita mín bodord.

— Svab er þad ?

Þad er: Gud hótar þeim öllum þínu, sem afvika þessum hans Bodordum; því egum vér ad óttast og hræðast hans straff, og eðfært ad gjöra á móti hans Bodordum; en þeim öllum, sem þessi hans Bodord halda, lofar hann sinni náð, misfun og öllum góðum hlutum; þar fyrir egum vér Gud ad elsta, tréla honum og trensta og eptir hans Bodordum gjarnan ad gjöra.

Trúar = Tátningin.

I fyrsta Grein.

Um Sköpunina.

Eg trúi á einn Gud, Födur almattugann, Skapara himns og jarðar.

Spogð er það?

Það er: eg trúi að Gud hafi skapað mig, ásamt öllum öðrum sképnum, og að hann hafi gefið mér önd og lífama, augu, eyru og alla limi, þar með skyn og skilningar = vit, og að hann öllu þessu enn þá við mætti heldur. Hér til veitir hann mér og fyrirsser nóglega, og daglega gefur hann mér klæði og skjæði, mat og dryck, hús og heimili, födur og móður, afur og qvikké og allt það, sem gott er, með öllu því eg meðþarf til þessa lífs uppheldis. Hann verndar mig og varðveitir frá öllum flæða og háffa og öllum illum hlutum. Allt þetta gott veitir hann mér af sinni einstjærri, födurlegri, gudlegri góðgirnd og miðun, án allrar minnar verðskuldunar. Fyrir hvað allt eg á honum þackir að gjöra, honum

þjóna og hlýðian að vera. Þetta eru
viðsuleg sannindi!

Önnur Grein.

Um Endurlausnina.

Eg trúi á Jesúm Krist
Son hans eingétinn Drottinn
vorn, hværr ed gétinn var af hei-
lögum Anda, fæddur af Maríu
meyu, þíndur undir Pontsío Pí-
lató, krossfestur, deyddur og graf-
inn; nídursté hann til helvitis, en
á þriðja degi reis hann upp frá
daudum, uppsté hann til himna,
situr nú til Guds Föðurs almátt-
ugs hægríhandar, og þaðan mun
hann koma að dæma lifendur og
dauda.

Spad er það?

— Það er: eg trúi að Jesús Kristur sé sann-
ur Gud, af Föðurnum gétinn fyrir allar ald-
ir, líka sannur maður, fæddur af Maríu
meyu; að hann sé minn Drottinn, sem mig
glataðann og fyrirðæmdann mann hefir afrek-

endarleyft og frelsað frá öllum syndum, daudanum og djöfulsins valdi, eðli með gulli eða silfri, heldur með sínu heilaga, dýrmaða blóði og sinni saklausu pínu og dauda, svo að eg sé hans eiginleg eign, lifi undir hans valdi í hans ríki, honum þjóni í eilífu réttlæti, meinleysi og salubjálpi, líka sem hann er sjálfur af daudanum upprisinn, lifir og ekkir að eilífu. Þetta eru vissuleg sannindi!

Þriðja Grein.

Um Helgunina.

Eg trúi á heilagann Anda og að sé ein, heilög almennileg kristileg kirkja, sem er samneyti heilagra, fyrirgefning syndanna, holdsins upprisa og — eptir þetta líf — eilíft líf.

Það er það?

Það er: eg trúi að eg geti eðli af sjálfs míns eginn frepti eða skilnáingi trúad á Jesúm Krist minn Drottinn eða til hans komist; heldur hefir heilagur Andi mig, með guds þjallanna ténningu kallad og upplýst með

sínum ástgjöfum; helgað mig og viðhalðið í rétttri trú; líka sem hann alla aðra kristna menn á jörðu, kallar, samansafnar, upplýsir; helgar og í rétttri trú á Jesúm Krist varðveitir; í hverri kristilegri kirkju hann náðarsamlega fyrirgefur mér og öllum trúdum daglega allar syndir, og á efsta degi mun hann nypvekja mig og alla menn af dauða og gefa mér með öllum rétttrúdum, fyrir Jesúm Krist, eilíft líf og fálubjálpi. Þetta eru vissuleg sannindi!

Drottinleg Bæn.

Fadir vor, þú, sem ert á himnum!

Það er það?

Það er: Gud vill hér með tilleiða oss og lofa að vér trúu skulum, að hann sé vor réttilegur Faðir og vér hans sannarleg börn; svo vér þess heldur með fullu trúnaðar trausti megum hann biðja, eins og góð börn biðja sinn elstulegann föður.

Fyrsta Bæn.

Helgist þitt nafn.

Spad er það?

Það er: Guds nafn er sannarlega í sjálfu sér heilagt, þó vér bidjum ekki; en vér bidjum í þessari bæn, að það einnig helgist hér með oss.

Hvernig fléður það?

Þegar Guds ord kénntist réttilega og hreinlega og vér eptir því lífum heilaglega, einð og Guds börnum hæfir; þar til hjálpi oss vor elskulegi Faðir á himnum! en hverr, sem ódrúsi kénntir eða lifir, enn Guds ord býður, sá vanhelgar Guds nafn á meðal vor; þar frá varðveiti oss vor elskulegi himnesti Faðir!

Önnur Bæn.

Tilkomi þitt ríki.

Spad er það?

Það er: Guds ríki kénmur að sönnu án vortar bænar af sjálfu sér til; en vér bidjum í þessari bæn, að það einnig komi til vor.

Hvernig fléður það?

Þegar Gud gífur oss sinn heilaga Anda, sá oss veitir þá náð, að vér trúum hans heilaga orði, lífum heilaglega, hér stundlega, enn annars heims eilíflega.

Þriðja Bæn.

Verði þinn vilji, svo á jörðu,
sem á himni.

— Hvað er það ?

Það er: Guds góður og náðugur vilji verður á himnum, þó vér bidjum ekki; en vér bidjum í þessari bæn, að hans vilji verði hér á meðal vor.

— Hvernig stendur það ?

Þegar Gud ómýtir og hindrar öll ill ráð og vondann vilja þeirra, sem þvi valda, að Guds nafn vanhælgast og hans ríki náir ekki til vor að koma, sem eru: djöfullinn, heimurinn og vor holdlegur vilji; heldur styrkir hann ofs og stöðuga gjörir í sínum ordum og í trúnni, allt til vorra æfiloka; þetta er hans mistunsamur og góður vilji.

Fjórða Bæn.

Géf ofs í dag vort daglegt braud.

— Hvað er það ?

Það er: Gud gefur að sennu daglegt braud, jafnvel vondum mönnum, þó vér bidjum ekki, en vér bidjum í þessari bæn að hann láti ofs vort daglegt braud vidurkénna og með það láti til vor medtaka.

Þvab kallast daglegt braud?

Það kallast allt það, sem nauðsynlegt er til þessa lífs bjargar, sem er: matur og dryckur, klæði og skjæði, hús og heimili, tædur og eingjar, quikfénaður, góð og peningar, góð ekta = persóna, hlýðin börn, dyggt þjónustu = fólk, trúir og frómir yfirmenn, góð almúgans stjórn, hagstæð vedurátt, friður, heilsbrigði, siðsemi, heidur, góðir vinir, trúfastir nágrannar og allt annað þessu líft.

Þinta Bæn.

Fyrirgef of þó vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgefum vorum skuldunautum.

Þvab er það?

Það er: vér biðjum í þessari bæn, að Faðir vor himneftur vilji ekki álíta vorar syndir, svo hann, fyrri þeirra skuld, vilji ekki veita of þó vora bæn — því vér erum allra þeirra hluta ómaklegir, sem vér hann umbiðjum og höfum það ekki verðskuldað — heldur að hann vilji of þó það allt gefa af sinni eginlegu náð; því daglega syndgum vér og verðskuldum ekki annað enn straff; svo viljum vér og einnig þarómóti fyrirgefna af hjarta þeim, sem of á móti brjóta, og gjöra þeim gott sem við of miðgjöra.

Sjötta Bæn.

Eigi leid þú ofs í freistni.

Þvab er þad?

Þad er: Gud freistar að sönnu einkis manns; en vér bidjum í þessari bæn, að hann vilji vernda ofs og vardveita, frá andskotans, heimsins og holdsins vélum, svo vér hröpum ekki fyrir þeirra tilteygingu í vantrú, óvæntingu edur adrar stór-syndir og lesti; og þó vér freistumst af öllu þessu, þá láti hann ofs um síðir yfirvinna og sigtrinum halda.

Sjöunda Bæn.

Seldur frelsa ofs frá illu.

Þvab er þad?

Þad er: hér bidjum vér alls í einu í þessari bæn, að Gadir vor himnestur frelsi ofs frá öllu illu til lífs og sálar, farsældar og heidurs; en að síðustu, þegar vor daudastund er komin, gefi hann ofs góðann afgang og taki ofs mistunsamlega til sín úr þessum eymdadal inn í himnaríki. A m e n.

Þvab er þad?

Þad er: að eg skal vera fullviss, að þessar vorar bænir séu vorum himnesta Gædur þaknæmilegar og jaf honum heyrðar; þvaf
(2*)

hann hefir sjálfur skipað, að vér skyldum með þessum hætti biðja og hefir lofað að hann vilji ofs bænheyra. Amen! Amen! Það er: já, sannarlega, það skal svo vera.

Skirnar Sakramentid.

1. Hvað er Skirn?

Skirnin er eðli einsamalt vatn, heldur er hún það vatn, sem saman er reirt og bundid með Guðs bódordi og með Guðs orði samtengt.

2. Hvert er það Guðs ord?

Það vor Herra Jesús Kristur sagdi hjá Mattheusi í 28da Kap.: Farid og gjerid allslags þjódur að mínum Lærisveinum og stírid þar til nafns Fæduris og Eonar og heilags Andas.

3. Hvað útvegar Skirnin ofs og veitir?

Hún útvegar ofs og veitir fyrirgefningu syndanna, frelsar ofs frá dauðanum og djöflinum og gefur þeim öllum eilífa sáluhjálp, sem trúa því, er Guðs ord og fyrirheit losa.

4. Hver eru þau Guðs ord og fyrirheit?

Þau vor Herra Jesús Kristur segir hjá Marki úsi í 16da Kap.: hvert, sem trúir og verður stírid:

ur, sá mun hóspinn verða, en hvort, sem eðli erúir, sá mun fordæmast.

5. Hvernig fær vatnid verlab svo veglega hluti.

Vatnid má aldrei slíks orka, heldur veitir það Guds ord — hvort að er í og með vatninu — og trúin, hver að slíkum Guds ordum í vatninu trúir; því fyrir utan Guds ord er vatnid einsamalt vatn en engin Skírn; en þegar Guds ord samlagast vatninu, þá er það skírn. Það er náðarfullt líffins vatn og endurgétningar laug í heilögum Anda, eins og Páll Postuli segir í Sendibréfinu til Títusar í 3ja Kap.

Eptir sinni mislunsemi hefir Gud ofs hólpna gjort, með endurgétningar: lauginni og endut: nhúnginni, sem skódur af heilögum Anda, hverjum hann hefir nóglega úthellt yfir ofs fyrir Jesúm Krist vorn Lausnara, svo vér, réttlættir fyrir hans náð yrdum erfingjar eilífs lífs eptir von: inni. — Þessi ord eru sönn og trúanleg. —

6. Hóad merkir þósil vatnspírni?

Hún merkir það: að sá hinn gamli Adam í ofs, á daglega að dreckjast og deyðast fyrir ydrun og yfirbót, með öllum syndum og vondum girndum, og síðan daglega framkoma og upp aptur rísa nyr madur sá, er lifa skal í réttlæti og heilagleika fyrir Gudi æfinlega.

7. Hvar stendur það skrifad.

Páll Postuli segir í Sendibréfinu til Rómverja 6ta Kap.: Eyo erum vér með Kristi grefstraddir í skírniani til dauðans, að líka sem Kristur er uppvakinn frá dauðum fyrir dyrd Fæðursins, svo egum vér að ganga í nýu líferni.

Altaris Sakramentid.

1. Hvað er Sakrament Altarisins?

Altaris Sakramentid er sannarlegt hold og blóð Drottins vors Jesú Krists, undir braudi og víni, af sjálfum Jesú Kristi innsett, ofs kristnum mönnum að eta og drekka.

2. Hvar stendur það skrifad?

Eyo skrifa þeir heilögu Gudspjallamenn, Matthæus, Márkús, Lúkas og Postulinn Páll:

Vor Herri Jesús Kristur, á þeirri nóttu, sem hann svífinn var, tók hann braudid gjörði þaðir og braut það, og gaf sínum Lærisveinum og sagði: tafid og etid, það er minn lífhami, sem fyrir yður verður gefinn. Gjörid það í mína minningu.

Somuleidis eptir Dvöldmáltidina, tók hann Paleifinn, gjörði þackir gaf þeim hann og sagði: dreckid allir hérað, þetta er Paleifur ens Nýja Testamentis í mínu blóði, sem fyrir yður úthellið til fyrirgefningar syndanna. Gjörð þetta — svo opt, sem þér þad dreckid — í mína minningu.

3. Hvað slóðar ofs með þvillitum hatti
ad eta óg drecka hér af?

Þad sýna mér þau ord, sem hér standa; fyrir yður gefst og úthellið til fyrirgefningar syndanna; því ofs veitist fyrir þessi ord, í Sakramentinu syndanna fyrirgefning, eilíft líf og fáluhjálp, því hvar syndanna fyrirgefning er, þar er einnig lífid og fáluhjálpin.

4. Hvernig fær líkamleg berging verkab
svo mikla hluti?

Berging brauds og víns verkar þad í engann máta, heldur ordin, sem hér standa: fyrir yður gefst og úthellið til fyrirgefningar syndanna; hver ord ad eru hjá líkhamlegri bergingu svo sem hofudstykki í þessu Sakramenti. Hverr, sem þessum ordum trúir, hann eðlast allt þad, er þau innihalda og upphljóða, sem er syndanna fyrirgefning.

5. Hverr neyrir þessa Sakramentis matlega?

Ad fasta og sig líkamlega þar til að búa, er að sennu góð ytri síðsemi; en sá er sannarlega matlegur og velstíðadur, sem trúir þessum Krists ordum, fyrir yður gefst og úthellist til fyrirgefningar syndanna. En hverr, sem ekki trúir þessum ordum og efar þau, hann er ómatlegur; Því þetta orðid: fyrir yður, krefur fullkomlegrar trúar í hjartanu.

S i g n í n g í n.

I nafni Guds Föðurs, Guds Sonar og Guds heilags Andá.

Drottinnleg Bæn.

Faðir vor, þú sem ert á himnum. Velgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verði þinn vilji, svo á jörðu, sem á himni. Gef oss í dag vort daglegt braud. Fyrirgef oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgefum vorum skuldu-

nautum. Gígi leid þú ofð í freistni, heldur frelsa ofð frá illu. Þviad þitt er ríkid og mátturinn og dýrdin að eilífu. Amen.

Blesðunar Orðin.

Drottinn blesði mig og varðveiti mig! Drottinn láti sína ásjónu lýsa yfir mig og sé mér náðugur! Drottinn upplýpti sínu augliti yfir mig og gefi mér fríd!

Borðsálmurinn fyrir máltíð.

Altra augu vona til þín, Drottinn! og þú gefur þeim þeirra fæðu í hæfilegann tíma; þú upplýkur þinni hendi og sedur allar lifandi sképjur með þinni blesðun.

Dýrd sé Guði Födur, Syni og heilögum Anda, svo sem hún var að upphafi, er enn nú og vara mun að eilífu. Amen!

Gud Faðir! miskuna þú ofð!
Kristi Guds Sonur! miskuna þú
ofð! Gud heilagur Andi! misk-
una þú ofð!

Faðir vor! þú sem ert á himnum, etc.

Drottinn Gud, hinneskur
Faðir! blessa þú ofð og þessar
þínar gáfur, sem vér meðtökum
til vor af þinni miskunsamlegri
góðgírni, fyrir Jesúm Krist vorn
Drottinn og Gerra. Amen!

Bordsálmurinn eptir máltíð.

Þakid þér Drottni, því hann
er góður, og hans miskunsemi
varir eilíflega! hverr ed öllu holdi
géfur fæðu, og víkfenadinum sitt
fóður og úngum hrafnanna, sem
hann ákalla. Hann hefir enga
lýst á styrkleika hestsins, ecki held-
ur þóknun á fótleggjum manns-
ins. Drottneru þeir allir þókn-
anlegir, sem óttast hann og til
hans miskunar vona.

Dýrd sé Gudi Födur, Syni, etc.

Gud Fadir! miskuna þú oss! etc.

Fadir vor, þú, sem ert á himnum, etc.

Þakfir gjörum vér þér, Drottinn Gud himneskur Fadir! fyrir Jesúm Krist vorn Herra, og fyrir allar þínar gáfur og velgjörninga, þú, sem lifir og ríkir að eilífu. Amen!

Skrifta-málin.

Minn kjeri, verdugi Fadir í Kristi! eg bid þú ad heyrta mína játningu, uppfæra mína gudtræfni, hugga mig með Guds orði og boda mér synda qvittun í Jesú nafni.

Eg aum og syndug manneskja, játa almáttugum Gudi og öllum hans stórmerkjum, en afneita mínum og hans óvinum, synd og öllu ógudlegu athæfi; líka meðfénni eg fyrir Gudi og þú, minn kjeri Fadir! ad eg er sekur í óteljandi syndum í gegn mínum Gudi og Skapara; eg meðfénni: ad eg hafi hans vilja og bodord brotíð í þaunkum, ordum og verk-

um, en, þá sjáldan eg hefi rétt einlæglega viljad gjöra þið góða, hefir þó jafnan loðað við mig það þið vonða. **Æ!** þetta ángrar mig nú af hjarta, vil eg því feginn allra minna synda yðrast, þeim afláta og viðsjá, með rétttri trú og trausti til Guds miskunar, fyrir Jesúm Krist minn Lausnara. Eg endurnýja nú alvarlega það heit og loford fyrir Guds alstygnu augliti og Yður, að láta mér daglega framfara í öllu góðu, og breyta eptir míns Frelsara dæmi, hvers þínu og dauða endurminningu eg halda vil í dag; Gud virðist að gefa mér sína náð þar til í Jesú nafni! Amen.

Bæn fyrir Skriftir.

Mansala mig, ó Gud! og prófa mitt hjarta! gef mér að þekja, hvert eg hafi einlæglega elskað þig, og hvert eg hafi alvarlega látid mér vera umhugad um minn Kristinnám. Opna minn skilning, svo eg læri rétt að þekja sjálfann mig, að eg eðli, mér til skada, dragi sjálfann mig á talar í því, sem mest ársdur í

mínum sáluhjálparefnum, né gjöri lítid úr syndunum, sem þú hatar. Minn Gud! eg vil nú, fyrir þínum alstygnu augum, ransala mitt hjarta og mitt framferdi; eg vil ekki fyrr neyta holds og blóðs míns Frelsara, heldur enn eg með vissu gæti sagt: að eg sé hans sannarlegt barn, er framvegið vilji leitast við að hlýdnast og breyta eptir honum. Séf mér hér til aðstod þíns góða anda, minn Gud! Eg vil nú ganga fram fyri þinn þénara, og meðléna þér og honum mínar syndir; æ! fyrir þér fæ eg ekki dulist; það mun fyrir þínum dómi á síðan opinbert verða öllum englum og mönnum, hvort eg er. Vát mig því, minn góði Gud! ekki svíkja sjálfann mig, heldur með hræsniðlausu hjarta framfoma fyrir þig í dag og ætíð! Amen!

Bæn eptir Skriftir.

Lofa þú Drottinn, sála mín! nú er eg þess viss, að Gud hefir, fyrir míns Frelsara Jesú Krists skuld, fyrirgefð mér allar mínar synd-

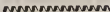
ir, þegar eg að eins efni þau elstu- og hlýðn-
is- heit, er eg nú vann mínum Skapara; eg
hefi ekki annað verðskuldad enn straff, en Guð
hefir auðsýnt mér náð; hans sonur er dæinn
á krossinum fyrir mig svo eg mætti lifa. Nú
vil eg framvegis, Guði og Frelsara mínum
til þóknunar, sem svo mikid elskadi mig, hata
allar syndir, og í öllu ástunda að hlýdnast
hans bodum. Þessu hefi eg nú lofad þér,
minn Guð og Frelsari! Lát mig aldrei í
minni umgengni gleyma þessu lofordi, þá verð
eg verdugur bordgæstur við míns Jesú kvöld-
máltíð í dag, og fæ þá fullvissu um minna
synda fyrirgefningu, sem eg gét huggað mig
við í lífi og dauda. Amen!

Bæn fyrir Bergingu.

Svo syndugur, svo óverdugur sem eg er, svo
vill þó minn Frelsari unna mér þeirrar náðar,
að eg má nú framfoma að hans hábordi, til
að medtaka þar hans lífhama og blód, sem
þant og fullvissu um minna synda fyrirgefni-

ingu. **O!** minn Gud! gef mér náð til að kannað við, hversu grunnlaus þessi elska er! Guds Sonur, sjálfur Fæðursins ljómi, hriggist fyrir mínar syndir allt í daudann; Guds Sonur sveitir blóðinu undir minni og alls heimsins synða sekt; Guds Sonur lætur sig fjottra, spotta, húðstrýkja, þyrnum krýna og á krossinn negla, til að endurleysa mig, fallna manneskju; Guds Sonur leggur lífid út fyrir mig, sem sefur var eilífs dauda. **O!** hversu dýra verði er eg keyptur! hversu öldungis heyrir eg, með öllum kröptum sálar og lífhama, mínum Frelsara til, sem svo heitt hefir elskað mig! Með þessu hugarfari vil eg ganga til þinnar máltíðar, minn guddómlegi ástvinur! Þaklátur yfirvega þína ómetanlegu elstn til mín, og uppörfa með henni sjálfann mig, til að lifa þér hédanaf. **Styrk** mig þar til minn Gud! með þínum Anda, í Jesú nafni! **Amen!**

Bæn eftir Bergíngu.

O! hversu mikil á eg að þakka þér, minn Frelsari! eg fæ ekki með ordum útmálad stærð

þinnar elstu; eilíflega vil eg elsta þig, því þú hefir óútsægjanlega elst að mig. Þér hefi eg að þakka fyrirgefningu minna syna, Guds náð, rósemi samvitskunnar og eilíft líf. Lát mig aldrei gleyma þessum dýrmætu velgjörðum! Hæðan af vil eg flýa og fordæft allar syndir, svo eg misði ekki áptur þína náð. Mín æra, mín unadsemd, mín æðsta sæla sé sú: að elsta þig, hlýða þér, fylgja þínu dygða bæmi og í öllum míns lífs athöfnum gjöra það, sem rétt er og þér vel þóknast. Gef mér þar til náð þína og aðstoð, svo megna eg allt fyrir þig. Amen!

Morgun = Bæn.

I þínu blefsaða nafni, ó Jesú! byrja eg nú þenna dag; minn fyrsti þákti og mín fyrsta yndia sé, að losa þig og þakka þér, minn Gud! er svo dásamlega hefir verndað mig í nótt frá öllu færi; þín nálægd umkringdi mig, og þín forsjón vakti yfir mér á meðan eg soaf og vissi ekkert af mér, og nú hefir þú gefið mér lifandi

og heilbrigðum að sjá aftur dags-llósid. Góðgjarni Fadir! þín mistun og trúfesti er og hefir verið ný og ferst yfir mér á hverjum morgni. Þín gæðsla gaf mér í fyrstu lífid, þín náð hefir hingat til viðhaldid því, gládt það og endurnært með svo mörum gæðum; ó! hverninn kann eg verðulega að þakka þér allt það góða, sem þú óaflátanlega auðsýnir mér óverðugri flépu þinni! æ! eg vil ástunda að vera í dag og ætíð þitt gott og hlýðid barn; eg vil vanda mig og vera trúr í því, sem gott er og eg á að gjöra; eg vil hafa þinn vilja og þín bódorð mér fyrir lífnadar reglu; viðhaldtu hjá mér þessum góða ásetningi! vaki hann í minni sálu við hvert það verk, er eg tel mér fyrir hendur í dag; stýri hann mínum ordum og athöfnum í allri minni umgengni þá mun eg, fyrir þinn krápt, góði Guð! fá stáðist syndarinnar freistíngar, sem vonð bæmi og mínar girndir kynnu að búa mér í dag og eg ekki fyrir. Verndadu mig enn þá í dag, og hald þú mér stöðugt við það eina, að óttast þig og elska, þá er eg viss um þína velþóknun, þína vernd og aðstoð; þá megna eg alla

hluti fyrir þann, sem mig máttugann gjörir,
Jesúm Kríst minn Endurlausnara. Amen!

Dvöld = Bæn.

Lofadur veri góður Guð! sem hefir gífir mér lífs og heillum að útenda þenna dag, undir sinni gæðsturíku vernd og varatekt! Hversu margt og mikið gott hefir þú nú auðsýnt mér í dag, minn gæðsturíki himnesti Fadur! Þú hefir ekki einungis haldið mér við lífið, heldur og þar á ofan svo fædurlega sýnd mér fyrir líffins nauðpurstum, gífir mér fót og fæði, heilsu og heilbrigði, verndad mig frá óteljandi meinsemdum og slisum, sem mig annars hefdu kunnad að henda, og gífir mér marga ánægju stund og mörg tækifæri til að læra að þekka þinn vilja og breyta eptir honum mér til farsældar; þetta og óteljandi margt annað gott, er eg ekki þekki, hefir þú veitt mér í dag; en — hefi eg þá lifað þenna dag, sem þitt hlýðid barn, og látið rífdóm þinnar gæðstu vinna mig til að verða því betri, sem

eg lifi lengur, og eg þygg þína velgjörninga fleiri? æ! eg finn stóran brest hjá mér í þessu; mig ángrar nú, að eg er svo mjög undir syndina seldur; æ! fyrirgefðu mér það samt, fyrir míns Lausnara Jesú forþénustu sakir, og virðstu enn þá í nótt að taka mig undir þína vernd og gættu; þér einum trúi eg fyrir mér á meðan eg sef og veit ekkert af mér; í þinni vernd hvíli eg öruggur; og ef þessi nótt skýldi verða mín síðasta, þá verði þinn vilji, í þínar hendur fel eg minn anda. Amen!

Landferdamanns = Bæn.

Góði Guð! þú verndarinn allra þeirra, sem á þig treysta! í þínu nafni áforma eg nú mína reisu; vertú mín fylgd og minn vegvísari, svo kann mig ekkert illt að henda! þér befala eg mig nú og mitt áform, þú einn kannt að farsæla mín fyriræði; vertú mér nú og jafnan nálgur með náð þinni, og virðstu að greiða hvert mitt spor mér til heilla. Afvend frá mér öllum flisum, hættum og ólúcku tilfelli.

um, og ber mig svo á þínum höndum, að eg steyti ekki fót minn við steini. Gef mér farsællega að útrétta mín erindi í þínum ótta og eptir þínu bodi, mér og mínum meðbræðrum til nota, og leid mig svo heilann og gladdann heim aftur; þá vil eg þakklátur prísfa þína gæðsku, sem aldrei yfirgefur þá, er ertuggir fela þér sín efni, og í Jesú nafni setja á þig einann sína trú og von. Amen!

Sjóferdamanns = Bæn.

Almáttugi Gud! þú ert sá vísi og góði höfudsképnanna Herra, og undir eins minn Fadar! í trausti þinnar náðar-ríku handleidslu, byrja eg nú, veit og hjálpar þurfandi mann-estja, þessa hættusömu sjóferð; þú þekkir best þær hættur, sem mér og voru litla skipi búna- ar eru, af óstöðugu sjáfarins hafi, er afmál- ar mér dauðans ímind á hverri öldu, sem rís umkring þessi veiklu skipsbord, er bera mitt líf; æ! vertú nú míns lífs verndari, minn leidtogi og minn besti forunautur, því hver-

jum skyldi eg þora að trúa fyrir mér, ef ekki þér, minn almáttugi Fadir og trúfasti lífsgjafari! banna þú þínum sképnum, vindi og sjó, að granda mínu og vor allra lífi, þá hlýða þær. Gef of þess forsjállega að gæta sjed við öllum fyrirsjáanlegum hættum af blindskérjum, bodum, grynningum og öðru, en afvond sjálfur þeim óþecktu. Uppljút þinni mildu hendi, og send þú of þína blessun! bjöd sjáfarins afgrunni, að opna sitt ríka skaut, til að uppfylla vorar nauðpurftir. Þér befala eg mig með skipi og varnadi, leidd þú of alla farsællegar og vernda of við öllu tjóni, þá viljum vér losa og prísja þína gæðstu, sem svo dásamlega annast sín börn. En sé það þinn náðugur vilji, að þessi reisa stuli verða vor dauðagangur! Ó! svo gef mér og of öllum vel viðbúnum að mæta voru síðasta. Í þínum höndum er vort líf, gjör þú við of eptir þinni velþóðnun; vertú að eins vor Fadir, og gef of eilífa hvíld og sælu hjá þér, fyrir vors blessada meðalgangara Jesú Krists forþénuðu sakir. Amen!

Bæn um góðann afgang.

Mistunfami Gud og Fadir! þú einn ert Herra líffins og dauðans; mínir tímar standa í þinni hendi, þú hefir ávarðað minna daga tal, eptir vísdómi og gæðsku hefir þú það ávarðað: þar við hughyrystir sig minn andi, er eg þenki fram á mína óvísu endalýtt; æ! þú einn veitst hvað marga eða fáa daga eg á nú eptir ólifada; gíf mér því vareygðarsamar að brúka og telja mína daga, því óvísari, sem eg er um þeirra tölu og þeirra endalýtt; þetta veit eg, að mér, eins og öllum mönnum er eitt sinn ásett að deyja, og þar eptir lémur dómurinn, æ! gíf mér víðlega að búa mig þar undir nú strax í minum heilbrigðu dögum, svo eg lært fái að deyja, áður enn eg dey; gíf mér opt og alvarlega að þenkja um mína burtfer, grófina, dóminn og eilífðina, svo mun dauðans umþenking aptra mér frá mörgum syndum, en gjöra mig ástundunar-samann í því, sem gott er, og ebla má mína sönnu farfæld; dauðans sífelða endurminning mun gjöra mig athugasamari um sjálfann

mig, vareggðarsamann í meðlæti, og von-
 góðann í mótlæti. Og þá mín dauda-
 lofs afémur, svo gef mér, ó Jesú! í fræpti
 þíns dauda, að yfirvinna allar daudans ógn-
 anir, svo eg mætti vel tilreiddur með gladri
 von og óskýldri samvitstu, stíla við heim
 þenna með öllu því, er mér vænt um þykir í
 honum og innleiddast í þá sælu víst, sem þú,
 minn blesaði Lausnari og bróðir! hefir mér
 og öllum þínum trúudum afrekað fyrir þinn
 dauda. Amen!

